Írta: Wagner Tamás
2013. március 22. péntek, 14:32 - Módosítás: 2013. március 22. péntek, 14:48

Gondolatok a Pészachról

Egy példázat szerint az angyalok Istenhez

fordultak, hogy megtudják, mikor lesz Ros

Hásáná, de Ő azt válaszolta nekik, hogy ez a

döntés nem az Ő kezében van, hiszen a zsidó

nép vezetői fogják eldönteni, mikor kezdődik a

következő hónap.

Ezzel szemben a hét érinthetetlen. Amikor

egy ünnep szombatra esik, a Kiddust egy

áldással zárjuk: Áldott vagy Te Örökkévaló Istenünk,

a világ királya, aki megszentelte a szombatot,

a zsidó népet, és az ünnepeket. A szombatot

a zsidó nép előtt említjük, mert az előbbi létezése

független az utóbbitól. Viszont az ünnepeket

csak a zsidó nép után említjük, mert az ünnepek

időzítése részben a zsidó nép döntésétől függ.

A szombat tehát egy olyan szentség szimbóluma,

amiért nem kell semmit sem tennünk. Az

ünnepek viszont egy olyan szentséget testesítenek

meg, aminek létrehozásához emberi tevékenységre

van szükség. A kettő között a Pészach az átmenet.

Az Egyiptomban rabszolgamunkát végző

zsidó nép nyilván nem volt a spiritualitás tetőfokán.

A hagyomány szerint a több nemzedéknyi

elnyomás hatására az egyszerű szemlélő nehezen

különböztetett volna meg egy zsidót egy egyiptomitól.

Isten mégis kivezetett minket Egyiptomból,

és megadta nekünk az újrakezdés lehetőségét. Ezt

szimbolizálja a macesz is, hiszen a lehető legkevesebb

emberi beavatkozással készül.

Niszán 15-e tehát egy lehetőség, egy meg

nem érdemelt lehetőség az újrakezdésre- így volt

ez évezredekkel ezelőtt, és így van ez most is,

minden egyes évben. Viszont a szombat másnapján

megkezdődik a számlálás, amely hét hétig

tart. És az ötvenedik napon eljön Sávuot, amikor

kovászos áldozatot kell bemutatni a Szentélyben,

vagyis meg kell mutatnunk, hogy tudunk élni a

lehetőséggel, és Isten partnereivé tudunk válni a

szentség megteremtésében.

Erről szól Pészach éjszakája.

Ha odafigyelünk, mindannyian érezhetjük,

hogy Isten kiemel minket a mi személyes

„Egyiptomunkból” egy pillanatra ezen az éjszakán.

Ő elülteti a magot, de nekünk kell azt

gondoznunk. Ő megajándékoz minket egy fajta

érzéssel, egy gondolattal, inspirációval.

De szentté nem tesz minket.

Az már a mi feladatunk.

Lőwy Gábor